

Samuel Král', 16 rokov, Bolešov

Chlapčenský sen

Prievozník cez rieku Spánok nastavil ruku: „Tri medené mince, prosím.“

„Tri?“ začudoval som sa, „váš bratranec žiada iba dve.“

Vychudnutý starec pokrčil plecami. „Zomrieť je dnes lacnejšie ako snívať,“ vysvetlil.

Čo som mal teda robiť? Zaplatil som tomu mužovi a vydal sa cez breh do vnútrozemia krajiny Sen.

Išiel som krajinou takou rozkvitnutou, že som ani nevnímal, ako dlho kráčam. Bolo mi ale jasné, kam ma moje kroky vedú, pretože som sem chodieval ako na klavír. A takisto ako sa pri výuke hudby vždy objavuje niečo nové, tak sa aj toto miesto zakaždým menilo. Keď som sem prišiel prvýkrát, lúky a polia zdobili len obyčajné sedmokrásky, púpavy a iné lúčne kvety. Neskôr začali pribúdať aj fialky, narcisy, tulipány, ružové kry a slnečnice. Raz, neviem, či pred vekmi alebo dňami, vyrástla vedľa cestičky a potôčika čerešňa. Prečo práve tá, je mi doteraz záhadou, ale jej plody ma osviežovali vždy na mojej ceste do mesta Alexion.

Brána mesta z pravých briliantov už čiastočne odhaľovala vnútornú nádheru, ktorú mi vždy s radosťou ukázal zlatý strážca. Keď som prešiel za mramorové hradby mesta, vždy upútali moju pozornosť motorkári v kožených bundách a slnečných okuliaroch prevádzajúci sa na nikdy sa nekaziacich Harleyoch. Alexion však ukrýval omnoho viac.

Keď motorkári a ich upravené fúzy zmizli za rohom, upútal môj zmysel iný div tohto mesta. S očami zastretými pôžitkom som vošiel do mäsiarstva But & Cher. Zvonček nad dverami ohlásil prichádzajúceho zákazníka a spoza bieleho pultu sa vynoril chlap ako hora, no za jeho strniskom sa ukrýval úsmev a tvorivá duša. Zavše mi ponúkol ochutnať jeho najčerstvejšiu klobásu. Keď som sa do nej zahryzol, rozplynula sa mi na jazyku.

Vír nefalšovanej extázy premenil prostredie na loveckú krčmu napchatú takmer na prasknutie. Všade pospevovali muži a ženy s pohármi čierneho piva a zo stien ich pozorovali tváre zvierat pribitých na drevo. V ich očiach nebol ani strach, ani nenávisť, ale radosť z toho, že tu sú. Prešiel som k barovému pultu z čierneho dreva, za ktorým stáli tri barmanky. Jedna mala na bledej tvári bozky slnka, druhá sa ponášala na farbu barového dreva a tá tretia mala pleť podobnú tej mojej. Každá z nich sa mi zdala rovnako krásna. Podľa ich úsmevu, očí a trochu aj výstrihov. Jedna mi naliala do čistého krígl'a čiernu tekutinu. Na moje veľké prekvapenie nešlo o pivo, ale o kolový nápoj mojej domovine najbližší. Keď som sa na to

opýtal, povedali, že okrem čiernej sladkej ambrózie nalievajú iba ten najkvalitnejší rum, tú najpovestnejšiu whisky a najsilnejšiu vodku. No a mne alkohol dať nemohli. Poďakoval som im, rozlúčil sa a vyšiel na ulicu.

Skoro som si zabudol pozrieť názov podniku písaný zlatom na ónyxovej tabuľke nad hlavným vchodom. Horn Pub. Zasmial som sa nad týmto vysvetlením vysokej návštevnosti.

Prešiel som cez ulicu, kde naproti stálo divadlo nevídaných rozmerov. Jeho múry sa tiahli snáď do nekonečna, možno ešte ďalej. Sál malo neúrekom a v každej súčasne hrali čosi iné, takže by ste ani za desať pozemských životov nenavštívili všetky. Mierne som nakukol dnu a na ceduli stálo: Stephen Spielberg v spolupráci s Michaelom Bayom uvádzajú SHREK 5! Hudba: Wolfgang Amadeus Mozart, Ludvig van Beethoven, Boney M, Elvis Presley a ďalší. Účinkujú: Eddie Murphey, Mike Meyers, Cameron Diaz a Antonio Banderas. „To bude šou,“ zamyslel som sa. Najradšej by som sa pozrel, ale nemôžem, pretože moja úloha tu je iná.

Postupne som sa presunul na rozľahlé námestie, v strede ktorého sa snáď až do neba týčila vysoká presklená veža s rozľadňou. Po rohoch okrúhleho námestia mali svoje pódia zástupcovia rôznych svetonázorov, hudobných štýlov, pováh a presvedčení. Počas môjho obchádzania okolo nich znel vždy najlepšie ten, pri ktorom som bol najbližšie, no keď som stúpal vyššie v tichom výťahu hore na vrch veže, doliehal na mňa zvuk každého pódia rovnako. Na samom vrchu zneli spoločne ako jedna melódia. Zablúdil som sa do diaľky.

Tam, kdesi za hradbami mesta Alexion, sa po rebríkoch z túžob a nádejí pokúšali do mesta krajiny Sen dostať mnohí. Tí, ktorých rebríky sa podobali ohorenému drevu špinavému až na lyko, zakaždým spadli dole, no tí, ktorých rebríky boli čisté, dostali sa do vytúženého cieľa. Zrazu som sa preľakol, pretože o vrch cimburia sa oprel dúhový vrch rebríka. Po ňom vyliezol muž, za ním žena, za ňou ďalší muž, ďalšia žena a ešte jeden muž. Napriek očakávaniu sa spárovali do dvojíc rovnakého pohlavia. Muž, na ktorého pár nezostal, sa zablúdil mojim smerom. Zrazu stál pri mne a pokúšal sa mi dať francúzsky bozk. Ja som ho zastavil. Muž sa zatváril smutne, no ja som ho pohladil po vlasoch a oboma rukami pevne objal. „Ty budeš strážiť váš rebrík, aby po ňom liezli len dobrí ľudia,“ pošepkal som mu. Na to sa na mňa usmial a už stál zase na hradbách mesta. Neskôr mi porozprával, že na rebrík sa napchal akýsi pastier so svojím stádom, ktorý nebral ohľad na nikoho iného. Nedal si povedať, tak ho strážca aj s celým stádom zhodil dole. To už je ale celkom iný príbeh.

Z veže som sa viezol o čosi rýchlejšie, ako som išiel hore. Zamieril som dole jednou z ulíc a narazil som na štvorcovú budovu s veľkou osvetlenou ceduľou, na ktorej bolo napísané „Geologické laboratórium“. Zaujato som vstúpil cez automatické dvere a uprel svoj

zrak na vedca pracujúceho za slabo osvetleným stolom, krútiaceho skúmavkami a prezerajúceho si maličké kamienky. Akonáhle som prikročil bližšie, zvrtol sa ku mne a monotónnym hlasom sa predstavil: „Albrecht Allesstein, vrchný geológ.“ Nedal som sa odradiť jeho očividnou chorobou z nudného povolania a spýtal som sa: „Môžete mi prezradiť, kto postavil toto miesto?“

Vedcovi sa rozšírili oči. Poriadne sa nadýchol a na tvári sa mu roztiahol úsmev. „Jeho steny sú postavené z toho najbelšieho a najkvalitnejšieho mramoru naťaženého baníkmi ťažobnej firmy v najsmutnejšom meste sveta,“ zahľadel sa do prázdna a potom na podlahu, pričom sa zasmial. „Ironické, mesto snov postavili vďaka ľuďom bez snov.“ Vedátor potom vytiahol z vrečka svojho ufúľaného plášt'a zdrap papiera. „Toto som,“ strčil mi ho pred nos, „si požičal z jednej prímestskej londýnskej knižnice. Hovorí o tom, ako toto mesto zaniklo a že hľadať ho by bola aj pre najskúsenejšieho vedca iba strata času.“ Potom sa na zdrap zadíval on: „Tajne dúfam, že mne sa to raz podarí. Preto som tu.“ Keď to dopovedal, akýsi jeho stroj zapískal a on sa vybral skontrolovať ho. Mne to stačilo. Je neuveriteľné, že tento človek sníva o niečom nemožnom, no ja nemám najmenšie právo mu do toho rozprávať. Pobral som sa ďalej.

Rozhodol som sa vymeniť sterilné steny laboratória za hrejivé teplo kuchyne. Vkročil som do reštaurácie s názvom „U Sveta“. Vnútri boli výhradne okrúhle stoly za ktorými sedeli všetci spolu. Šejk si pripíjal s križiakom, mníška s vojakom a v strede spolu všetci tancovali. Hľadel som na nich, ani neviem koľko. Potom som opatrne zašiel dozadu pozrieť sa na človeka, čo pomáha všetku tu radosť vytvárať. Oslepil ma však ohromný jas, takže som na kuchára nevidel. Oslovil ma hlasom dunivým, no vrúcny, ktorý by ste nepriradili žiadnemu mužovi, žene, bielemu či čiernemu, živému či mŕtvemu. Spýtal sa ma: „Čo tu robíš, synak?“ Ja som mu so zakrytými očami odpovedal: „Som cestovateľ spoza rieky Spánok. Chcem len vedieť, kto si a čo robíš.“ Hlas mi vysvetlil: „Ja som sen toho, ktorého som. Niektorí ma volajú Pánom pánov, iní Kráľom kráľov. A ja som skôr sluha. Šéfkuchár, ktorý mieša presne tak, aby veci mali tu správnu chuť. V zemi Sen som vždy, no varím tu len málokedy. Musím sa starať o svojich bdelych, ale čas od času prídem sem a starám sa o tých, čo snia.“ „Prečo?“ nepochopil som jeho zámer. „Ľudia sú úžasní, no dal som im slobodnú vôľu. Niektorí z nich sa rozhodli zasvätiť svoj život mne, ďalší si držia odstup a zriedka jedia, čo navarím. A sú aj takí, ktorí nad mojím tanierom ohrnú nos. Preto som radšej tu, lebo tu všetkým moje jedlo chutí.“ Nad týmto som sa musel zamyslieť. Medzitým mi šéfkuchár stihol ponúknuť, že sa so mnou podelí o jednu porciu guláša. Nechal som si ho zabaliť s tým, že sa môže hodiť po ceste. Po ceste, ktorá ešte ani zďaleka nebrala konca.

Prešiel som ešte desiatky ulíc Alexionu a nakoniec som prišiel k rodinnému domu na kopčeku na konci mesta. Zaujímavé bolo, že všetky ulice smerovali práve sem. Vystúpil som po kamennom chodníku, zaklopal na dvere, ale nikto mi neotváral. Vošiel som teda dnu. Oheň v otvorenom krbe vyhrieval celú miestnosť. Pod oknom stál veľký písací stôl. Sadol som si zaň a pozrel na hromadu papierov, z ktorých vrchný bol takmer zapísaný a písmená tam stále pribúdali: „Vošiel som teda dnu. Oheň v otvorenom krbe vyhrieval celú miestnosť. Pod oknom stál veľký písací stôl...“ Myklo ma. Na chvíľu som mal pocit, že za mnou niekto stojí, no potom mi došlo, že toto je môj príbeh. Vysnený. Vyložil som si nohy na stôl, otvoril misku s gulášom a pomaly začal ujsedať. Chutil mi.